

EL PODER DEL L'ESTAT ÉS EN MANS DEL SUD

Andalosos a Madrid

Dominen tot l'arc parlamentari espanyol. Sense renunciar a l'accent s'han fet amb el poder del l'estat i han posat de moda Andalusia, que és on es concentren ara les inversions públiques.

Anna Selma (Madrid)

No fa massa, des de les pàgines d'un periòdic madrileny, el catedràtic Jordi Solé Tura es preguntava les causes de l'aparició de dirigents polítics, en partits d'implantació estatal, d'unes zones determinades i no d'altres, per acabar dient que ignorava les raons per les quals Andalusia produïa avui dia tants dirigents d'aquestes característiques.

Al cap d'uns dies, en una carta al director del mateix rotatiu, un lector oferiria des de Benidorm diverses hipòtesis per explicar aquest fenomen. «De 359 diputats al Congrés —escrivia— 63 són andalusos; no hi ha cap altra comunitat amb una tradició tan arrelada i alhora més d'acord amb el fet espanyol. Tampoc no hi ha cap altra autonomia amb un major nombre d'emigrants ni amb resultats tan desnivellats entre la dreta i l'esquerra. ¿Com potenciar —es preguntava— la figura del líder carismàtic andalús si a més de la ja sabuda gràcia compten sempre amb el suport

que dona la companyia dels delegats andalusos en qualsevol congrés nacional del partit que siga?».

Avui dia tres partits d'àmbit estatal, dos dels quals són majoritaris, estan encapçalats per dirigents d'origen andalús: Felipe González al PSOE, Antonio Hernández Mancha en AP i Julio Anguita al PCE. Els tres dominen l'escenari polític madrileny, amb l'honrosa excepció d'Adolfo Suárez, del CDS.

En l'entorn del president del govern i secretari general del PSOE s'ha situat un nucli de polítics, també andalusos, que ocupen càrrecs destacats en l'administració. Des del vice-president Alfonso Guerra, home fort del PSOE, passant pel ministre de Treball, Manuel Chaves, fins arribar al secretari d'estat per a la Cooperació Internacional i per a Amèrica Llatina, Luis Yáñez, per citar només alguns casos. L'ascendent d'alguns polítics d'AP d'Andalusia sobre Antonio Hernández Mancha va representar una preocupació en els primers dies que va fer de president aliancista i Julio Anguita va

Mancha: l'esperança de la dreta.

assumir la secretaria general del PCE precedit d'intensos rumors que albiraven un desembarcament andalús en la madrilenyíssima seu comunista de Santísima Trinidad. No obstant, els dirigents polítics consultats per EL TEMPS no coincideixen a l'hora de valorar si «el poder andalús a Madrid» és alguna cosa més que una simple qüestió d'accent.

El líder d'AP, Antonio Hernández Mancha, pensa que «els components ideològics prevalen sobre els components geogràfics» afegint tot seguit que «jo em veig afí a Felipe González, llevat potser de l'accent». Carlos Navarrete, diputat socialista en el Congrés, portaveu de la comissió de Justícia i Interior, home pròxim al vice-president Alfonso Guerra i secretari general del partit en Huelva, a més d'andalús pels quatre costats, opina que les úniques coincidències entre les tres figures que avui presideixen el socialisme, el comunisme i el centre-dreta enpanyol, rau en una certa «analogia vitalista que dona la terra i això suposa una connotació comuna». Per a aquest destacat membre del nucli andalús a Madrid, els socialistes «no tenien un propòsit preconcebut de crear un líder andalús, però no hi ha dubte que aquest fenomen pot haver arrossegat altres partits».

El secretari general del PCE, Julio Anguita, és, tot i això, rotund davant de la insinuació. «No crec en el poder andalús al front de les forces polítiques». Des de la perspectiva que el va portar a dir que l'única cosa realment important és la revolució, Julio Angui-

Manuel Chaves, ministre de Treball, també forma part del «Clan dels sevillans».

Felipe González i Alfonso Guerra: de Sevilla al cim del poder.

ta manifesta que «només crec en el poder de les idees, els portaveus són secundaris».

¿És simplement una casualitat que els principals actors de la política espanyola siguin avui andalusos? A aquesta pregunta, el socialista Carlos Navarrete respon que hi ha raons, a més de la d'«obrir-se camí», que avalen aquest fenomen. D'un costat, apunta que «Andalusia és una comunitat molt gran, amb una població molt important i una personalitat rica i complexa, però amb la consciència d'estar estretament lligada a Espanya». A més, opina que uns altres factors han reforçat la projecció exterior de la comunitat autònoma andalusa. D'un costat «la conca del Mediterrani ha sigut culturalment important de sempre, incloent-hi l'activitat política», i de l'altre, «avui el sud és moda i això afavoreix la receptivitat de tot el que arriba d'Andalusia».

Antonio Hernández Mancha creu que la presència dels polítics andalusos en la política estatal ha estat «una constant històrica». El cap de files d'AP es remunta a figures d'un pes notori en la història política espanyola com Niceto Alcalá Zamora, Alejandro Lerroux, Bravo Murillo o Cánovas del Castillo a fi d'abonar la tesi que a «Andalusia i a l'Espanya meridional, per raons de cultura, de passat i d'una estructura econòmica un tant arcaica, hi

ha més possibilitats que moltes persones es dediquen a les coses públiques perquè no hi ha, potser, un arrelament de l'estructura pròpia de les empreses privades».

Tampoc no se sorprèn Julio Anguita que tres polítics andalusos s'hagen instal·lat en la política estatal. «La presència dels andalusos en la política espanyola no és una dada ni nova ni original». Es capbussa també en la memòria per recordar «Cánovas del Castillo, Castelar, Narváez, per no citar el franquista Solís». Segons el secretari general del PCE, «la situació de la societat andalusa reflecteix molt bé les contradiccions que es reproduïxen a tot l'estat. No hi ha circumstància, sinó reflex d'una realitat social que em sembla bastant evident».

Segons les xifres del Ministeri de les Administracions Públiques, Andalusia és la comunitat autònoma que més inversions rep per part de l'estat. Els números, efectivament, canten. Del Fons de Compensació Interterritorial,

35.771,4 milions de pessetes, i al marge d'aquest fons creat per anivellar els desequilibris territorials, altres 44.538,9 milions. El resultat és, doncs, que l'any

passat, el 1987, un total de 80.135,5 milions de pessetes eixiren de les arques públiques cap al sud de la península.

Sense comptar inversions militars i les no regionalitzades, de la inversió pública per càpita, el mateix any, Andalusia amb un 12,018 per cent, també superà la mitjana, entre les autonomies, fixada en un 11.170,3 per cent.

Aquest transvasament de fons econòmics procedents de l'erari públic ha aixecat una mica de sus-

picàcies, i més d'un recel. Alguns es pregunten si respon a la convicció real dels poders polítics que Andalusia pugui desplegar-se econòmicament o bé si és fruit d'un tracte de favor, d'una discriminació positiva per ser la terra d'origen de Felipe González i Alfonso Guerra.

Com és lògic, també en aquest punt hi ha una opinió unànime. Per a Her-

Julio Anguita: el califa roig.

nández Mancha, «des que el PSOE governa a Madrid, Andalusia està pitjor que mai». D'acord amb els seus criteris ideològics, si bé l'autonomia andalusina rep molts diners, aquests «es malgasten, s'apliquen malament fan cap a subvencions, subsidis, despeses de consum, no generen riquesa». I això és així perquè «al govern socialista, aquest mètode li permet comprar vots». El president aliancista assegura que Andalusia continuarà empobrint-se mentre «no s'hi aplique una estratègia inversora que dinamitze el sector industrial que és, precisament, la pota del banc que falla en l'estructura econòmica andalusina, centrada en l'agricultura i en el sector serveis».

En el lloc on Hernández Mancha veu una política de subvencions per tal de reforçar el poder polític socialista a Andalusia, des del partit en el govern, Carlos Navarrete apunta que «per primera vegada, Andalusia rep de l'estat un tracte relativament just». L'autonomia andalusina, per territori i població, representa una cinquena part aproximadament de l'estat. Amb aquest argument, el diputat socialista justifica «que les inversions han de ser lògicament quantioses, ja que busquen l'equilibri territorial i Andalusia ha de

recuperar el terreny perdut perquè no eixamplen el clot que la separa d'altres comunitats més desenvolupades».

«La injustícia —afegeix— seria tractar-la igual que altres comunitats, quan de tots són conegudes les necessitats socio-econòmiques, en general». Per a ell, doncs, és molt lògic, sense que això tinga res a veure amb l'origen andalusí dels màxims responsables governamentals, que «es tracta d'aconseguir que Andalusia s'homologue amb les comunitats autònomes més desenvolupades». El secretari general del PCE, per la seua banda, encara té fresca a la memòria la batalla andalusina per millorar les condicions de vida dels ciutadans de la seua terra. Avui, des de la responsabilitat del seu nou càrrec a Madrid, no desisteix en la crítica de l'estratègia econòmica del socialisme a Andalusia». La política econòmica del govern estatal i d'Andalusia no està pensada per al desenvolupament ni a curt ni a mitjan termini de la comunitat andalusina».

Sempre sobri en paraules però molt segur de les seues afirmacions, Julio Anguita pensa que «parlar de discriminació positiva cap a Andalusia amb l'actual política econòmica del govern em sembla un sarcasme». □

versions en els dos territoris. Pensant en Andalusia, concretament en Cadis, l'INI va confiar fa uns mesos a una filial del **Chase Manhattan Bank** un estudi per al foment de la inversió estrangera i el desenvolupament d'aquella província, qualificada d'urgent industrialització.

A més d'Aràbia Saudita i Algèria, els egipcis també prospecten a fons l'oferta del mercat andalusí. **Induyco**, societat tèxtil filial d'El Corte Inglés, amb una fàbrica a Màlaga, signava fa tres anys una encomanda multimilionària per tal d'uniformar l'exèrcit del Nil.

Dumez, el grup rei entre els constructors europeus que presideix **Lucien Guintoli**, inicià les seues activitats en aquest estat promovent projectes públics i edificacions, bàsicament a Andalusia. Després, invertí a Extremadura, adquirí la constructora de Girona **Braque**, s'apropià **Obras y Construcciones (Obrascón)** i comprà a **Fecsa** la constructora **Copisa**. La primera societat gal·la de la construcció facturarà aquest any uns 8.000 milions de pessetes, alhora que inverteix acceleradament a Catalunya i al País Valencià.

Per aquí va entrar també l'omnipotent **KIO**. Comprant l'extensió gaditana de la **Finca Las Lomas**, i alhora la cadena hotelera **Hotasa**, la Kuwait Investment Office posava el primer peu en la península el 1984. La propietat andalusina propera al Guadalete era adquirida per la societat àrab que lidera **Fuad Jaled Jaffar** només un poc més tard de posseir ja la meitat de la firma agro-pecuària **Agrícola Barbate**, abans regne absolut dels **Mora Figueroa**.

DE LA COSTA DEL SOL A L'ILLA DE LA CARTUJA

Andalusia, l'ham oriental

La inversió andalusina no para. Primer van ser els xeics del petroli i després els alemanys, els nipons, els francesos, i els israelians. L'Exposició Universal de Sevilla-92 ha obert la veda i la KIO va per totes. A Andalusia comprar és un bon negoci.

I. López Belda

Andalucía Imports és una societat criada entre frescos patis sevillans, vins de Moriles i buleries que té la seua a Nova York. Els tres socis originals van decidir vendre «sol embotellat» als EUA. A tal fi, res millor que una empresa dedicada a importar per a les pizzeries italianes o els mercats grecs, espàrrecs, vinagres i safrans de l'altra vora de l'Atlàntic. Sota una pinta i un quadre de Romero de Torres tot és possible a Amèrica. Però els que interessen són els amics àrabs.

Amb la mediació de **Saudesbank**, la tardor de 1985 l'INI i la INC (National Industrialisation Company), organisme anàleg a Aràbia Saudita, van segellar un conveni de col·laboració i van posar la primera pedra per una societat mixta que permetera l'impuls d'in-

Andalusia és moda, costa poc i rendeix molt.